

се обещахме на нашитѣ момчета, които ще да минатъ изъ Влашко, да се намѣриме на Стара планина? Помислете какво правите! Не е честно да оставяме другаритѣ си сами.

Моитѣ думи не бѣха въ състояние да убедятъ моитѣ другари да ме послушатъ; а азъ не пожелахъ да ги оставя сами и да търся своитѣ стари приятели. Ако да би се отдѣлилъ самъ, то приятелитѣ ми би помислили, че сме разбиени, и уплашили би се.

Отидохме изново въ Видинския пашалкъ. Когато дойдохме на Врачанската планина, то намислихме да идеме въ Каменна Рикса. Бѣше Св. Троица. Въ гореказаното село живѣше единъ арнаутинъ, който имаше свой чифликъ. Тоя арнаутинъ се бѣше заселилъ въ Каменна Рикса въ времето на Бѣлоградчишката буна. Българитѣ ми разказаха, че тоя злодеецъ накарвалъ хората да му работятъ ангария, сѣкълъ на женитѣ цицитѣ и пекълъ децата на рѣженъ. Отидохме въ селото, хванахме го и изведохме го на планината съ разцепена глава. Като го доведохме на планината, то захванахме да го разпитваме — защо е той правилъ пакости на българския народъ, който го е хранилъ и облачалъ. Отвратително бѣше да гледа човѣкъ какъ тоя тиранинъ треперѣше предъ нази и какъ ни молѣше за опрощение. Въ джебовеѣ и въ кесията на тоя злодеецъ намѣрихме гривни, обеци и женски прѣстени. Чии бѣха тия нѣща? По каква причина сж тия дошли въ кесията на тоя изедникъ? — Всичкото това остана за насъ тайна, защото арнаутинътъ не пожела да ни даде отговоръ.

Когато изпроводихме арнаутина при аллаха, то тръгнахме по планината къмъ село Превала и дойдохме въ Пиротския окръгъ.